

Sångpartierna

i

KUNG CARLS JAGT.

• Andra upplagan.



Sångpartierna
i
KUNG CARLS JAGT,

Romantisk Opera i tre akter

af

FREDRIK PACIUS.

Text af Z. TOPELIUS.

Första gången uppförd å Helsingfors Theater
den 24 Mars 1852.

Andra Upplagan.

HELSINGFORS,

Fiiska Literatur-Sällskapets Tryckeri, 1852.

Persouerne.

Kung Carl XI. 16 år gammal (*talparti*).
Enkedrottningen Hedvig Eleonora, hans mor (*alt*).
Krister Horn, Konungens Guvernör (*bas*).
Johan Gyllenstjerna, (*tenor*) } Konungens
Mårten Reutererantz, Stallmästare, (*bas*) } förtrogne.
Bauer, }
Wachtmeister, } Jägare af Konungens svit.
Oxenstjerna, }
Lewenhaupt, }

Jonathan Pehrson, ung Skjälsskytt från Föglö. (*tenor*).
Leonora, Fiskarflicka (*sopran*).
En Fiskare.
Första Hofdamen (*sopran*).
Andra Hofdamen (*alt*).
Första Bondflickan.
Andra Bondflickan (*alt*).
En Fiskargumma.
En Krämare.
En Krögare.
Första Juden.
Andra Juden.

Hofvets Herrar och Damer. Landtfolk. Vakt.

Händelsen föregår på Åland i nejden af Kastelholms slott i början af September år 1671.

Imprimatur: Herman Molander.



Första Akten.

U:o 1. Jägarkör.

Halloh, i den villande gröna mark,
Halloh, i den doftande sköna park
Som en monark
Går jägarn stark
Sin raska gång
Med klang och sång
Och fruktar för ingen fara.
Halloh, öfver gungande tufvans bädd,
Halloh, öfver ljungen i mossa klädd
Vid källans brädd
Flyr elgen rädd
Och snabb och vig
Att dölja sig
För ilande ryttarskara.
I spetsen för oss rider Sverges kung;
Kung Carl är tapper, kung Carl är ung.
Så sjung!
Så sjung under himlens fria blå
Till kungens ära ett gladt halloh,
Halloh!

N:o 2. Dryckesvisa.

Drick! njut! älska och dröm!
 Lyckan hon flyr med stunden.
 Drick! njut! bågaren töm!
 Tänk på din mö så öm!
 Lifvet är kort och döden är lång;
 Jaga vi fritt med klang och sång;
 Drick! njut! älska och dröm!
 Lyckan hon flyr med stunden.

Drick! sjung! Drufvän i dag
 Blöde för kung och flicka.
 Drick! sjung i jublande lag!
 Hjärtast blöder du och jag.
 Jaga vi fritt, så jaga vi bäst,
 Här är den kung, som dricker mest.
 Drick! sjung! Drufvän i dag
 Blöde för kung och flicka.

Drick! njut! Lif eller död
 Töm i en enda droppe!
 Drick! sjung! Lust eller nöd
 Göm uti drufvans glöd!
 Jaga vi fritt, så jaga vi gladt,
 Dricka hvar dag och dricka hvar natt.
 Drick! njut! Lif eller död
 Töm i en enda droppe!

N:o 3. Qvintett.

Wachtmeister.

Jag marsk! Det vor' ej galet.
 Mig passar just det valet.
 Jag då ej kom i qvalet,
 Armén att föra an.
 Mot Danskar och mot Ryssar
 Jag öfver vågen kryssar,
 Och midt bland svärdens kyssar
 Jag slåss till sista man.

Gyllenstjerna m. fl.

Du marsk! Förbannadt galet.
 Dig passar ej det valet.
 Du säkert kom i qvalet,
 Armén att föra an.
 Mot Danskar och mot Ryssar
 Du bland buteljer kryssar,
 Och för etthundra kyssar
 Du säljer sista man.

N:o 4. Duett.

Första Hofdamen.

Att gå på jagt
 Och stå på vakt
 I skogens fria friska trakt,
 Det kallar jag
 En herrlig dag,

Det är det yppersta behag.
 Jag fångar gladt
 Med tusen spratt
 Den granna fjäril med min hatt,
 Jag springer lätt
 Bland blommors ätt,
 Der eko talar
 I berg och dalar,
 Der liten siska
 I grenen hviskar
 Och ekorn hoppa
 I löf och toppar....

Andra Hofdamen.

Att jaga så
 Hvar dag — hå hå,
 Det kostar mycke, mycke på.
 En stackars mö
 Vill hellre dö,
 Än drifva kring båd' land och sjö.
 I skogens våld
 Bo bara troll,
 Som trampa på ens klädningställ.
 Der lurar arg
 En lurfvig varg,
 Der brummar björnen,
 Der flaxar örnen,
 I alla stubbar
 Bo tomtegubbar,
 Och gasta snyfta
 I hvarje klyfta....

Första Hofdamen.

En tapper flicka
 Får icke klicka
 Att troll och gasta i ögat blicka.

Andra Hofdamen.

En flitig flicka
 Skall sy och sticka
 Och ej sin fot uti skogen vricka.

Första Hofdamen.

Ack hur herrligt ändå
 Att i skogen gå!

Andra Hofdamen.

Hur förfärligt ändå,
 Att sig möda så!

Första Hofdamen.

Intel tvång,
 Bara sång!
 Inga moraler,
 Inga kabaler!

Andra Hofdamen.

Löf och blad —
 Ingen parad!
 Saltomortaler,
 Men inga baler!

Andra Hofdamen.

Män ofta sagt
Till oss: gen akt,
O flickor, gån ej ut på jagt!
I skogens snår
I edra spår
Den vilde jägarn osedd går.

Första Hofdamen.

Män ej med lod
Och krut och blod
Vi flickor te vårt hjeltemod;
Det är vår lott
Att sigta smätt
På fjärlar och på hjertan blott.

Båda.

Och frisk och sval
Är skogens sal,
Och herrlig är den gröna dal,
Och lätt och gladt
Med glädtigt spratt
Vi jaga, jaga dag och natt.

U:o 5. Qvintett och Fjör.**Reutererantz.**

Hvad oerhördt, hvad dristigt brott!

Drottningen.

Olycklige, hvad säger ni! Min son?

Hörn.

Hvad . . . kungen? Store Gud!

Kören.

Jag häfvar. Ofärd bringar han.

Reutererantz.

Gud vare tack, ej skadad kungen är.

Drottningen.

Jag andas åter.

Kören.

Ej skadad är han, Gudilof!

Drottningen.

Till döds ni skrämde mig.

Hörn.

Så säg, ni olycksbud, hvad har då hänt?

Reutererantz.

Hans majestät och jag, vi hela dagen jagat ha en
elg, den skönaste i Ålands hela skog. I sträckgalopp
kom kungen sist till randen af ett brådjup . . .

Kören.

Ve, hvad säger han?

Reutererantz.

Der kunde elgen icke mera fly. Vi stannade; hans

majestät geväret tog och lade an. I samma ögonblick
small mellan björkarna ett skott . . .

Drottningen.

Mot kungen! Ha, förräderil

Kören.

Kan sådant missdåd tros?

Reutererantz.

Om emot kungen, jag ej vet. Alltnog att träffad
låg den sköna elgen i sitt blod. Men den förvägne
skytten undkom oss.

Qvintett och Kör.

Hvad lyckligt ödel
Fritt elgen blödel
Blott ej man döde
På Ålands ljung
Vårt hopp, vår kung

Reutererantz.

Nej ve den bof i förväg gått
Att fälla elg för kungens skott!
Hans bälte jag vid stranden fann;
Sitt brott med lifvet bötar han.

Qvintett och Kör.

Så grymma lagar
Från fordna dagar

Man blott beklagar.
Hvad faslig lott
För ringa brott!

Reutererantz.

Man sände strax till fogden båd,
Att spana ut det lömska däd.
Den store Gustafs lag skall stå;
Att elgars skytt man hänga må.

Qvintett och Kör.

Nåd för den arme!
Man sig ej harme,
Men mildt förbarme,
Att lagens lopp
Ej fylles opp!

Reutererantz.

Man högt sig harme,
Ej sig förbarme!
Den syndarn arme
Må hängas opp
I första topp.

Qvintett och Kör.

Hvad lyckligt öde etc.

U:o 6. Målskjutningskör.

Kören.

Kom låt oss fresta
Kulan den bästa,
Kom låt oss fästa,
Fjerran ett mål.
Den som ej sigta
Kan och ej rikta,
Han skall få plikta
Med kungens skål.

Krister Horn.

Än man fördröje
 Ursinnigt nöje!
 Hvem kan med löje
 Här ge akt?

Kören.

Nej man ej fördröje
 Ett sådant herrligt nöje!
 Jag knappast mer för löje
 Kan derpå gifva akt.

Reutererantz.

Hans majestät har skottet först.

Drottningen.

Dig akta,
 Min Carl, och med geväret umgås sakta!

Hörn.

Männ bössan rätt och lagom laddad är?

Kungen.

Att sist, ej först att skjuta, jag begär.

Kören.

Gif akt! Gif akt! (skott)
 Bom! bom! bom! Om man jagar
 Så säkert alla dagar,
 Jag elgarna beklagar
 Vid sådan kungligt jagt.

Hörn.

När så man jagar
 Här alla dagar,
 Ej mig behagar
 Kungens jagt.

Jägare.

Lustigt man jagar,
 Nätter och dagar,
 Kring falt och hagar
 Går kungens jagt.

Kören.

Nej man ej fördröje etc.
 Gif akt! Gif akt! (skott)
 Bom! bom! bom! etc.

Kören.

Nu kungen, han
 Skall lägga an.
 All ängslan flyr,
 Ej krut han skyr,
 Men raskt ger fyr. (skott)
 Träff!

Kören.

Lefve kung Carl,
 Kung Carl, kung Carl!
 Han träffat har
 Sitt mål så snar.
 Och lefve kung Carl!
 Och lefve, och lefve, och lefve kung Carl!

Andra Akten.

U:o 7. Ballad.

Och hafvets unga tärna, hon gick en qväll så varm
Till Ålands strand att bada sin svanehvita barm
Med blommor i lågen.

Och skogen var så herrlig och stranden var så grön,
Och alla vackra stjernor de skeno klart i sjön,
Och sången den for öfver vågen.

Och hafvets unga tärna, hon tänkte i sitt sinn:
Ack hade jag en vän, som jag kunde kalla min,
Med blommor i lågen;

Och alla klara stjernor och alla perlors glans
Och mitt palats af silfver och guld det blefve hans.
Och sången den for öfver vågen.

Och bäst som sången klang öfver sjö och vik och land,
Kom skogens unge konung alltner till Ålands strand
Med blommor i lågen.

»Du skönaste bland tärnor, säg vill du bli min brud?
Jag ger dig bergens skatter och ängens blomsterskrud.»
Och sången den for öfver vågen.

Och hafvets unga tärna, hon log så ömt och godt:
Hvad skall jag, herre konung, med dina berg och slott

Med blommor i lågen?
Ditt slott är gröna skogen, och mitt är böljan blå,
Och fast vi evigt älska, vi evigt skilda gå.
Och sången den for öfver vågen.

U:o 8. Duett.

Leonora.

Kom du min gosse, kom, o kom,
Från denna strand att vända om!
Här lurar döden på din stig:
Fly, om du älskar mig!

Jonathan.

Sörj ej, min vackra flicka du,
Fri står jag här hos dig ännu.
Stark är min arm och fast mitt mod,
Och säkert är mitt lod.

Leonora.

De komma, komma många,
Dig gripa och dig fånga . . .

Jonathan.

Hulda, lugna dig!

Leonora.

De skola fångsla, binda,
I bojor hårdt dig linda . . .

Jonathan.

Mer ej ängsla dig!

Leonora.

Ack om du dör, skall jag så ensam vara.
All fröjd och frid med dig sin kos de fara.

Jonathan.

Sörj icke mer! Med dig jag flyr, du ömma,
Att på en fjerran strand vår kärlek gömma.

Jonathan och Leonora.

Jag har en vän, en vän så huld,
Så trogen som det klara guld.
Den vännen vill jag hålla kär,
Den vännen $\left\{ \begin{array}{l} \text{han} \\ \text{hon} \end{array} \right\}$ står här.

Den vännen är mitt hopp, min tro,
Den vännen är min lefnads ro,
Den vännen är min tröst och frid
I lifvets heta strid.

Jag ingen ann' mitt hjerta ger,
Och ingen kan oss skilja mer,
Och hans jag är } i lust och nöd,
Jag hennes är }
Allt uti lif och död.

U:o 9. Melodram och Sertett.

Gyllenstjerna.

Hitåt, kamrater! Stället det är här.
Ovädret tilltar . . . himlen störtar neder
På våra hufvuden . . .

Banér.

Vi trotsa den!

Gyllenstjerna.

Ve den som yppar hvad vi här besluta!
Finns en förrädare bland oss, välan,
Så svärjen att vår hämd skall honom drabba!

De sammansvurne.

Det svärja vi!

Gyllenstjerna.

Må blixten ljunga ned
Uppå vår hjessa, må de gamla murar
Med brak instörta öfver oss, om någon
Ostraffad röjer oss!

De sammansvurne.

Det svärja vi!

Banér.

Och må vi dels Sverige oss emellan.
Ve den som rycker sig en lejonpart!
Hans blod skall flyta.

De sammansvärne.

Ja, det svärja vi!
(Häremellan följa talpartier.)

Gyllenstjerna.

Jag manar er,

J gamle drinkare, som dessa hvalf
I fordomtid med drufvans must ha'n fuktat;
Dig Kröpelin, du bälde riddersman,
Och dina män jag dricker till. Välan:
Lefve skuggorna!

Leonora.

Lefve skuggorna!

Gyllenstjerna.

Hvem svarade?

Banér.

Det kom en röst ur jorden.

Gyllenstjerna.

Nä vid mitt svärd, ett sådant svar på tal
Jag väntat knappt af gamla Kastelholm.
Säg mig, du eko, som i murn dig gömmer,
Är du en välnad af en munvig fröken,
Som af sig sjelf blott äger qvar sitt prat?
I borgen går en skön prinsessa än,
Att söka sin i striden fallne vän,
Och muntert vore det att här bland trollen
Af hennes klädning se den hvita fällen.

Banér.

Der var hon . . . der!

Orenstjerna.

Jag nyss såg henne här.

Wachtmeister.

Ve oss, vårt onda samvete det är.

Qvartett.

Ve, jag förskräckes,
Grafven uppväckes,
Skymt af en skepnad
Slår mig med häpnad.

Leonora.

Se, de förskräckas,
Grafvarna väckas,
Skymt af en skepnad
Slår dem med häpnad.

Gyllenstjerna.

Bröder, hur lustigt här
Fylles hvad jag begär!
Kärlek och drufvors glöd
Väcka en död.

Qvartetten.

Gudaförmädare!

Leonora.

Falske förrädare!

Gyllenstjerna.

Är jag en hädare,
Fritt, får gå!

Qvartetten.

Kom låt oss ila!

Leonora.

Ja, jag vill ila.

Gyllenstjerna.

Ej må vi hvila,
Fegt här stå.

Qvartetten och Gyllenstjerna.

Så skyndom oss, så skyndom till vårt värf;

Leonora.

Vårt värf!

Qvartetten och Gyllenstjerna.

Det fröjd må bringa, bringa oss förderf.

Leonora.

Förderf!

Qvartetten och Gyllenstjerna.

Må prakt emot oss smila eller nöd;

Leonora.

Ja nöd!

Qvartetten och Gyllenstjerna.

Till makt vi ila, ila, eller död.

Leonora.

Ja död!

U:o 10. Storm-aria med Kör.

Jonathan.

Den kallar jag en usel man,
Som ej sitt segel sköta kan,
Som rädd och blek på stranden står,
När stormen öfver hafvet går.
Må flickan sitta ung och säll
Och plocka ros i sommarqväll,
Till hafvet längtar sjömans båg,
Hans hem det är den fria väg.

Kör af Fiskare.

Den kallar jag en usel man etc.

Jonathan.

Raskt i din båt, skjut ut, låt gå!
Dick bidevind, skot an, pass på!
Vindarna susa,
Brusa, brusa,
Seglena lefva,
Refva, refva!
Refva åt fanders inte! Stopp! Skot an!
Tar hon in vatten? Hurra, ös hvar man!
Babord med rodrät! Loff! låt gå!
Dick bidevind, skot an, pass på!
Den kallar jag en usel man,
Som ej sitt segel sköta kan.

Kören.

Babord med rodrät etc.

Jonathan.

Hell dig, du fria Bottenhaf,
Du Östersjö, mitt hem, min graf!
Hell dig, du vida Finska vik,
På segel och på segrar rik!
Emellan er, lik fager mö,
År Alands glada, gröna ö,
Och usel kallas här den man,
Som ej sitt segel sköta kan.

Kören.

Och usel kallas här den man etc.

U:ö 11. Finale.

Reutererantz.

Hvad! Jonathan?

Jonathan.

Ja så jag heter. Jonathan från Föglö.

Reutererantz.

Det är då du?

Kör af Fiskare.

Hvad säger han?

Jonathan.

Vasserra,

Hvem skulle jag väl vara, om ej jag?

Reutererantz.

I kungens namn jag arresterar dig.

Kören.

I kungens namn?

Jonathan.

Mig? Med hvad rätt?

Reutererantz.

Följ mig!

Du kungens elg har fällt, och utan nåd
Dig lifvet kosta skall ditt öfverdåd.

Jonathan.

Ve mig!

Kören.

Det får ej ske!

Tag dig till varal

Vi dig försvara.

Reutererantz.

I kungens namn!

Kören.

Nej nej, nej, det får ej ske.

Reutererantz.

Ha, hvem trotsar mig?

Jag förkrossar dig.

Kom, ja, ja, det måste ske.

Jonathan.

Ack man vill rycka
 Mig bort från min lycka,
 Ej i min famn får min flicka jag trycka.

Kören.

Aldrig vi lemna dig,
 Döden man ämnar dig.
 Nej nej nej, det får ej ske.

Reutererantz.

Bäfven för kungens harm,
 Lagarnas tunga arm!
 Kom, ja ja, det måste ske.

Jonathan.

Vindarna susa
 Och vågorna brusa.
 Aldrig mig hafvet mer förtjusar.

Kören.

Tillbaka!

Reutererantz.

Tillbaka.

Jonathan.

Respekt för landets lag!
 Mig villigt gifver jag.

Kören.

Men Jonathan mins Leonora!

Jonathan.

Leonora! Ack att mer ej fannå
 Sin flicka, sin flicka i nöden!

Kören.

Skändliga öden,
 Att lemna i nöden
 Raskaste sjöman, som dömes till döden!

Reutererantz.

Er ej bemöden!
 Fritt mig den brottslige följer till döden.

Kören.

Gif honom fri, o gif honom fri!

Jonathan.

Nej nej, mig villigt gifver jag.

Kören.

Vid vår ära
 Vi svära,
 Skall du falla,
 Skola alla
 Ålands elgar blöda!

Reutererantz.

Lagen krossar
 Den som trotsar,
 Ej mot lagen jagen!

Kören

Må den krossa,
 Vi den trotsa.
 Vid vår ära
 Vi svära,
 Skall du falla,
 Skola alla
 Ålands elgar blöda.

Tredje Akten.**U:o 12. Marknadskör.**

Hej så lustigt bara,
 Här är godt att vara,
 Här är öfverflöd på alla saker rara,
 Mynt i alla fickor,
 Raska gossar, flickor;
 Sådan marknad går ej af för svafvelstickor.

Låt oss sälja, välja och befalla,
 Och tillika rika blifva alla.

Hej så lustigt bara,
 Här är godt att vara,
 Här är öfverflöd och ingen nöd.

En Åbokrämare.

Flickor små och drängar,
 Hvem af er har pengar?
 Hvem vill ha kattun till sina brudesångar?
 Granna band och schalar,
 Tobak för en daler,
 Snus och krut och bly för den som väl betalar?

Kören.

Flickor små och drängar etc.
 Hej hej hej, hej så lustigt bara etc.

En Fiskargumma.

Hvem vill köpa laxar,
 Abbor, sik och braxar?
 Aldrig såg bland fisk man så'na stora kaxar.
 Ströming, jo jag tackar,
 Tunnan väl jag packar.
 Si så magra stjärtar och så feta nackar.

Kören.

Hvem vill köpa laxar etc.

Första Juden.

Hvem vill se min sehture schkåp,
 Mine schmucke tafler?
 Kunger und printzesser — hä!
 Fyrster und genraler!
 Schlacht bei Lützen — guck, mein Sohn!
 Cæsar und Napoleon!
 Schture exposition . . .
 Koster tausend thaler,

Tittel London und Paris!
 Helsingfors! Kajane!
 Eva uti paradis,
 Turker und Morianer!
 Se den sehture hvalfisk här
 Ist aus Reval på min Ehr,
 Und den lille lejon der
 Ist aus esplanaden.

Andra Juden.

Kommt mal her und se den Björn,
 Ist ein seht Finnländer!
 Han kan flige som en örn,
 Dantze utan ände.
 Seht mal på den ludne kropp,
 Han kan valse i galopp . . .
 Polka und mazurka hopp!
 Wie das geht behände.

Första Juden.

Lieber Freund, wo komst du her?
 S'ist ja eine Schande.

Andra Juden.

Lieber Freund, ich bitte sehr,
 Bin im Vaterlande.

Första Juden.

Jach är Schwede.

Andra Juden.

Jach är Finne.

Båda.

Ack wie schen zu leben
 Im theurem Vaterlande!

En Krögare.

Kära mina gossar,
 Se så solen blossar

Nu så är det tid att ni-på pungen lossar.
 Här är öl som gåser,
 Här är mjöd som fräser . . .
 Vill ni lite bränvin ha, jag er ej snäser.

Kören.

Kära mina gossar etc.
 Hej hej hej, hej så lustigt bara etc.

N:o 13. Kuplett.

Andra Bondfllekan.

En kung, ja ser du Greta,
 En kung, det skall du veta,
 Han är — så sade mor —
 Så hög som tall i skogen,
 Så stark som häst för plojen
 Och som ett berg så stor.

Han bär ett svärd vid sidan,
 Så stort, att uti slidan
 Båd du och jag kan stå.
 Han kan som äskan dundra,
 Och armar har han hundra
 Och ögon hundratvå.

Han är så len om hullet,
 Han äter klara guffet
 Och dricker bara vin.
 Och, Greta, är man tvungen

Engång att kyssa kungen,
 Då bär det rakt . . . för hin.

N:o 14. Danslek.

Kör af Landtfolk.

Och viljen j vota, och viljen j förstå
 Hur bonden han plöjer sin åker och sår?
 Han sådde, han sådde, han sådde si så här,
 Och sedan så hvilade han si så här.
 Han stampade med foten, han klappade med hand,
 Han svängde sig om, si så gläder var han,
 Och sedan han valde sig en maka.

Och si hvad jag hafver uti min hand,
 Och si hvad jag hafver att leda:
 En så unger tärna, så vacker och grann,
 Det syns nog uppå hennes seder.
 Jag håller henne kär,
 Det vet hon så väl,
 Jag törs inte säga huru vacker hon är.
 Jag låter henne stå,
 Jag låter henne gå
 Till en annan gång.

(Recitativer m. m. under Kören.)

Leonora.

Hvar dröjer drottningen?

Gyllenstjerna.

Hon spionerar . . . ah,
Jag henne vill bedra.

Leonora.

Nu kungen de omgifva . . .

Gyllenstjerna.

Jag har dig, vackra lös!
Nu bryter stormen lös.

Leonora.

Släpp mig! . . . Jag mer ej andas.

Bondgossar under dansen.

Men dessa svarta män . . .
Hvad kunna de oss vilja?

De sammansvurne.

Rätt sakta och försigtigt!
Vårt värf är vigtigt.

Gyllenstjerna.

Kom, följ med mig!
Jag älskar dig!
Kom följ mig till min hydda.

Leonora.

O himmel, kungen skydda

Kören.

Och si hvad jag hafver uti min hand,
Och si hvad jag hafver att leda,
En så ung och blomstrande riddersman,
Det syns nog uppå hans seder.
Jag håller honom kär,
Det vet han så väl,
Jag törs inte säga huru vacker han är . . .

Kungen.

Förräderi!

Kören.

Hvad är å förde?
Männ det är allvar?
Männ det är skämt?
(Talpartier.)

U:o 15. Sopransolo och Kör.

Förrädarn fången är.
Hvi stån J rådlöst här?
Så vet, den man, som tvungen
Man förde bort, var kungen!

Kören.

Kungen! . . . Man tvungen
Från oss bortförde kungen?

Leonora.

Ej hvilen, Ålands män,
Förrn detta brott J hämnat!

En redlig man ej än
Sin kung i sticket lemnat.

Kören.

Nej, det ej hända får.

Leonora.

Så skynden i hans spår!

Kören.

Ja skyndom vår kung
Att rädda och värna!
För honom vi gerna
Uppoffra vårt blod.
Båd' gammal och ung
Till vapen må ila,
Ej rasta, ej hvila
För sak som är god.

Leonora.

Till vapen!

Kören.

Till vapen!

Leonora.

Att hämma!

Kören.

Att hämma,
Att hämma vår kung,

Att rädda vår ära,
Vi hasta, vi svära,
Den pligt är ej tung.
På slätternas ljung
Vi trotsa de djerfva,
Dem krossa, förderfva
Och hämna vår kung.

U:ö 16. Trio, Quartett och Kör.

Gyllenstjerna.

Dyrkade sköna flicka,
Född att med kärlek blicka,
Mer än hotande vapnet
Segra din blick förmår.

Leonora.

Kuttra, min hök, och skicka
Smekande ord och qvickal
Dufvan ej dörren öppnar,
Hon din falskhet förstår.

Jonathan.

Himmel, jag ser min flicka!
Goda makter mig skicka,
Förrän hotande vapnet
Skördar mitt lif.

Gyllenstjerna.

Hulda, lägg bort ditt vapen!

Leonora.

Nej, jag ej ger mitt vapen.

Gyllenstjerna.

Fräls mig ur fångenskapen!

Leonora.

Dröj uti fångenskapen!

Gyllenstjerna.

Evigt jag blir din fånge,
Sköna flicka, ändå!

Leonora.

Ja, du skall bli min fånge,
Granne junker, ändå.

Jonathan.

Hulda, jag ser dig åter,
Förrän du mig begråter.
Skall du min kärlek glömma,
När jag ifrån dig går?

Gyllenstjerna.

Ack var mig huld!
Jag ger dig guld . . .

Leonora.

Du ger mig guld! . . . haha!

Jonathan.

Ack var mig huld
För kärleks skuld!

Gyllenstjerna.

Ack fräls mitt lif
Och drottning bli!

Leonora.

Jag drottning bli! . . . haha!

Jonathan.

O himmel, hvilka öden!
Jag föres bort till döden,
Och hon, som jag har älskat,
Mig glömmet för en ann'.

Gyllenstjerna.

Dyrkade sköna flicka etc.

Leonora.

Kuttra, min hök etc.

Jonathan.

Himmel, din äska skicka!
Trolös min egen flicka
Kärliga möten stämmer,
När jag till döden går.

Leonora.

Hit, hit! Kom hit med vakten!
Den mannen noga akten!
Bvar har du dröjt? Och dessa?
Så säg mig, Jonathan?

Jonathan.

Gå, falska, till den andra!
Låt mig till döden vandral!

Leonora.

Ve mig! Jag glömt för kungen
Din fara och ditt brott!

Gyllenstjerna.

Näväl, min spotska sköna,
Du lyckans gunst fått röna.

Jonathan.

Farväl, min fordna flicka,
Må lycklig bli din lott!

Leonora.

Det är ej möjligt, säg,
Det kan ej möjligt vara?
Du skulle dö? O nej,
Du säkert skämtar bara.

Jonathan.

Sen du mig öfverger,
Har lifvet intet värde.

Leonora.

Ers majestät! Jag ber . . .

Drottningen.

Hvad larm! Hvad är å förde?

Leonora.

Nåd! Nåd, ers majestät!
Man Jonathan vill döda.

För hvad! O Gud, för det
En usel elg setts blöda!
Se blott, en man som han
Man söker längtifrån.
Nåd! Nåd för Jonathan!
Nåd! Nåd!

Drottningen.

Hvar är min son?

Jonathan.

Hon älskar mig då än!

Gyllenstjerna.

Mig drottningen ej skåde . . .

Leonora.

Hans lif skänk mig igen
Af kunglig gunst och nåde!

Drottningen.

Men kungen? O hvad harn!

Leonora.

Hvad angå kungars nycker
En flicka, från hvars barm
Man hennes älskling rycker!

Jonathan.

Mod, Leonora, mod!
Han kommer . . .

Leonora.

Hvem?

Drottningen.

Min son!

Kören.

Vi hämnat vår kung,
Vi räddat vår ära,
Vi heligt det svära,
Den pligt var ej tung.
På slätternas ljung
Vi trotsat de djerfva,
Dem krossat, förderfvat
Och hämnat vår kung.

U: 17. *Finale.*

Kör.

Konungens nåd
Har lagens bila hejdat.
Vist är hans råd,
Och må hans namn bli frejdadt!

Leonora.

Lycka och lif
Hans nåd åt oss beskärde.

Jonathan.

Mer än ett lif:
Det som ger lifvet värde.

Kören.

Konung, vi tacke dig!
Konung, vi prise dig!

Jonathan och Leonora.

Skyddande hamn
Skall nu vår kärlek finna.
Der skall ditt namn
I våra hjertan brinna.

Kören.

Konung, vi tacke dig etc.

Recitativ.

Leonora.

Ers majestät, förlåt en djerfhet alltför stor!
Hvad jag för er har gjort, jag gjorde för en bror.

Drottningen.

Förklara dig!

Jonathan.

Hvad menar hon?

Leonora.

Ren sexton år förgått — er höga mor det mins —
Då man i Stockholm bar till dopet nyfödd prins.
Vid folkets jubel då er höga mor befallde,
Att man ett folkets barn af eder ålder valde.
Och samma biskops hand, som döpte er, min kung,
På samma gång har döpt en flicka späd och ung.

Drottningen.

Jag mins det mycket väl.

Kungen.

Fortfar!

Leonora.

Det arma kojans barn, upplaget bland de stora,
Man efter drottningen benämnde Leonora.

Kungen.

Du själf?

Jonathan.

Är det väl möjligt?

Leonora.

Den faddergåfva då mig Sverges drottning gaf,
Se här, jag gömmer den så troget till min graf.

Drottningen.

Det är densamma.

Kören.

Hvad under och hvad lycka!

Leonora.

Förlåt, ers majestät! det dyra barndomsminne
Har tidigt fläst vid er den arma flickans sinne.
Dopsyster till sin kung, hon okänd räddat har
På samma gång sin bror, sin furste och sin far.

Kungen.

Tack, Leonora, tack! Jag tror på menskor åter!

Drottningen.

Med kärlek lönas så en konung som förläter.

Kören.

Konungens nåd
Har lagens bila hejdat.
Vist är hans råd,
Och må hans namn bli frejdadt!

Horn.

Ett rykte sällsamt, ja otroligt,
Har sagt hans majestät af bofvar fången.
Vi skyndat hit att själf oss öfvertyga
Och glädas att vår kung se oskadd här.

Reutererantz.

Hvad ser jag! Denne man, till döden dömd,
Står fri vid sidan af sin kung!

Kungen.

Jag vill det.
Hans brott jag glömt. Hans straff jag efterskömt.

Horn.

Ers majestät, tillåt mig att erinra,
Att lagen honom dömt. Omyndig än,
Ers majestät ej äger att benåda.

Drottningen.

Gref Horn, vi länge glömt, häd' jag och ni,
Att äfven kungabarn till ålder komma.
Man mognar tidigt under kronans tyngd,

Och hvad i år än brister kan ersättas
 Af kungligt sinne och af manlig håg.
 Er kung ej neka kronans skönsta ära,
 När — märk gref Horn! — han vill blott den begära.

Deklamation med musik.

Kungen.

På Åland slutad nu är kungens jagt;
 Till statens värf oss låtom återvända.
 Men förrn vi lemna denna sköna trakt,
 Der troget folk kring thronen håller vakt,
 Låt ett farväl oss än till Finland sända.

O Finland, mina fäders arfvelott,
 Som blödt för dem, som stridt för dem med ära,
 Som städse lidit och försakat blott,
 Men aldrig knutat, svikit och förrådt,
 Du står din unge konungs hjerta nära.

Jag älskar dig! Vill Gud att jag en dag
 I frid bär mina fäders ärfda krona,
 Jag svär att värna dig med rätt och lag,
 Och denna arm, opröfvad än och svag,
 Skall läka dina sår, din nöd försona.

Hvad öden ock för dig må randas än,
 Blif trofast, som du var, i fröjden, smärtan!
 Vid Gud, din kung skall gälda det igen!
 Det är min ed. Välan, så rista den
 I dina hälleberg och dina hjertan.

Svenska Kören (Hofvet).

Kom låt oss ila gladt
 Till vimpelprydda slupen.

Som vänligt bjuder att
 Oss föra öfver djupen.

Finska Kören (Laudtfolket).
 Stolt gungar der i skydd
 Af vikens lugna vatten
 Med svenska flaggan prydd
 Den kungliga fregatten.

Svenska Kören.
 Till Sverges glada strand
 Oss snart skall vinden drifva.

Finska Kören.
 Dig, arma fosterland,
 Vi aldrig öfvergifva.

Svenska Kören.
 Vårt land är stolt.

Finska Kören.
 Och vårt
 Det ädlaste i norden.

Svenska Kören.
 Vi kufvat jordens folk . . .

Finska Kören.
 Men vi ha kufvat jorden.

Reutererantz.
 Ej om vårt fosterlands
 Bedrifter må vi strida.
 Om skön är segerns glans,
 Det är ock skönt att lida.

Hörn.

Nu låt oss gå ombord!

Kören.

Ombord!

Kören.

Och ila vi bort från Finlands strand,
 Det älskade land, det dyra land,
 Så helsa vi högt dess blomstrande skär,
 Så lemna vi minnen och hjertan der.

Kör af Jägare.

Vi helsa dina slätter,
 Der, dagar, och der, nätter,
 Mot skogens vilda ätter
 Gick kungens jagt.

Kör af Hof- och Landtflickor.

Vi helsa dina lunder
 Och dina sjöars under
 Och hyddan, derinunder
 Bor trohets makt.

Kör.

Och lefve du fritt och sällt och gladt,
 Du älskade land, vårt hjertas skatt!
 Högt stige vår bön mot himmelens rand.
 För dig, för dig, o vårt fosterland!


Kungen.

Ett högt farväl åt Finland!

Kör.

Farväl! Farväl!



A decorative flourish consisting of symmetrical, flowing lines that curve upwards and outwards, framing the text below.

20 коп. С.т.